

[Aksel Larsen.]

militærudgifter er hovedårsagen til Danmarks stadig genkommende valutavanskeligheder at søge i den måde, vore vestlige handelspartnere, til hvem vi er bundet gennem OEEC og andre traktater, behandler os på. Der lægges hindringer i vejen for vor landbrugseksport, og bytteforholdet mellem vore eksportvarer og vore importvarer er siden 1949 omtrent bestandig blevet forskubbet til ugunst for Danmark. Den behandling, vi i disse henseender har været ude for fra vore traktatpartnere, animerer ikke til uden absolutte garantier for ordentlig behandling at søge ind i et endnu fastere samarbejde med dem, en endnu større afhængighed af dem. Hertil kommer de hindringer, man i kraft af de hidtidige traktater har kunnet lægge i vejen for vor samhandel med Østeuropa og størstedelen af Asien. Skepsis over for de vesteuropæiske markedsplaner er altså begrundet, og forsigtighed er på sin plads.

Den højtærede minister for udenrigsøkonomi siger rigtigt, at i følge med de økonomiske markedsplaner rejser sig en lang række udenrigspolitiske og kulturelle spørgsmål, og at den afgørelse, vi til sin tid skal træffe, vil påvirke nationens liv i lang tid fremover og på mange måder. Han har ret. Men så er det besynderligt, eller tankevækkende, at ministeren i sin redegåelse til information for befolkningen overhovedet ikke ville beskæftige sig med de politiske og kulturelle virkninger af Danmarks eventuelle tilslutning til planerne, men omhyggeligt begrænsede sig til problemets økonomiske side.

Det forekommer mig derfor nødvendigt at give visse oplysninger om de seks magters plan, som den er udformet i den såkaldte Romtraktat. Ifølge denne traktat skal de seks lande — Italien, Vesttyskland, Frankrig, Belgien, Holland og Luxembourg — samt lande, der eventuelt måtte tilslutte sig dette fællesmarked, indgå en økonomisk og statspolitisk union med kun delvis frihandel mellem medlemslandene, med fælles og ret høje toldsatser udadtil og med vidtgående opgivelse af de enkelte landes økonomiske, nationale og statslige suverænitæt. Bestemmende bliver ifølge Romtraktaten rådet, bestående af en repræsentant for hver medlemsstat, og kommissio-

nen, den egentlige fællesregering, bestående af 9 medlemmer. Rådet og kommissionen kan ved flertalsbeslutning eller med kvalificeret majoritet udstede forordninger og direktiver såvel som træffe beslutninger, der er bindende for medlemsstaterne. Hvor vidtgående beføjelsen er, ses af, at der ikke alene kan udstedes direktiver om økonomiske spørgsmål, men også træffes beslutninger om pengeydelse, og ikke blot pengeydelse fra medlemsstaterne, men også fra statsborgere i disse. Det er dette, ministeren så skønsomt tilsører bag forklaringen om, at der også vil kunne træffes afgørelser med direkte virkning over for de enkelte statsborgere i de seks medlemslande.

Det fastslås i traktaten, at inden en vis årrække — man regner med 15 år — skal de økonomiske, valutamæssige, sociale og lønmæssige forhold i medlemslandene „harmoniseres“, som man kalder det. Til at ordne dette nedsættes forskellige kommissioner, og man forbereder allerede opbygningen af et centralt og bureaukratisk apparat, der foreløbig beregnes at skulle beskæftige ikke færre end 56 000 funktionærer og tjenestemænd, et kæmpemæssigt departement for fællesregeringen, efter hvis forskrifter hvert enkelt medlemsland haver sig at rette.

Der skal være fri bevægelighed for kapital og arbejdskraft mellem medlemslandene. Lande med stor arbejdsløshed og — indtil videre i hvert fald — lavere levestandard for arbejderne, end vi har på vore breddegrader, kan eksportere arbejdskraft til andre lande og dermed på én gang forøge arbejdsløsheden og trykke lønningerne i disse. Naturligvis, havde jeg nær sagt, naturligvis tales der ikke om, at arbejderne skal have pligt til at stå i fagforening i det land, de måtte flytte til.

Der har i den hidtidige offentlige debat herhjemme været agiteret stærkt for, at Danmark af hensyn til sin landbrugseksport snarest muligt bør tilslutte sig de seks' fællesmarked. De, der bedriver denne agitation, overser totalt, at det eneste område, hvor der ikke bliver frihandel inden for fællesmarkedet, netop er landbrugsproduktens område. Det enkelte medlemsland får ret til ved importregulering helt eller delvis at lukke af f. eks. for danske landbrugsvarer.